

## VALLANKUMOUKSEN ALKU VENÄJÄLLÄ

Geneve, keskiviikkona, tammikuun 25 (12) pñä.

Venäjällä on suurenmoisia historiallisia tapahtumia. Proletariaatti on noussut kapinaan tsarismia vastaan. Hallitus oli saattanut proletariaatin kapinaan. Tuskinpa voidaan epäillä sitä, että hallitus tahallaan salli melko esteettömästi lakkoliikkeen kehittyä ja alkaa laajojen mielenosoitusten haluten saattaa asiat sotilaallisen voiman käyttämiseen saakka. Ja se onkin tehnyt sen! Tuhansia surmattuja ja haavoittuneita — sellaiset ovat tammikuun 9 päivän verisunnuntain seuraukset Pietarissa. Sotaväki voitti aseettomat työläiset, naiset ja lapset. Sotaväki pääsi voitolle vastustajastaan ampumalla maassamakaavia työläisiä. „Annoimme heille hyvän opetuksen!” puhuvat nyt sanoinkuvaamattoman kyynillisesti tsaarin palvelijat ja heidän eurooppalaiset lakeijansa vanhoillisen porvariston joukosta.

Niin, se oli suuri opetus! Venäjän proletariaatti ei unohda tätä opetusta. Työväenluokan valmentumattomatkin, takapajuisimmatkin kerrokset, jotka olivat naiivisti uskoneet tsaariin ja vilpittömästi halusivat rauhallisesti ojentaa „itse tsaarille” nääntyneen kansan pyynnöt, kaikki ne saivat opetuksen sotilaalliselta voimalta, jota johti tsaari tahi tsaarin setä, suuriruhtinas Vladimir.

Työväenluokka sai kansalaissodan suuren opetuksen; proletariaatin vallankumouksellinen kasvatus otti yhdessä päivässä sellaisen askeleen eteenpäin, jollaista se ei olisi voinut ottaa harmaan, arkisen, tylsän elämän kuukausina eikä vuosina. Pietarin sankarillisen proletariaatin tunnus: „kuolema tahi vapaus!” kiirii nyt kaikuna kautta koko Venä-

jän. Tapahtumat kehittyvät hämmästyttävällä nopeudella. Yleislakko Pietarissa kasvaa. Koko teollinen, yhteiskunnallinen ja poliittinen elämä on halpaantunut. Maanantaina tammikuun 10 päivänä työläisten yhteenotot sotaväen kanssa käyvät ankarammiksi. Vastoin hallituksen valheellisia tiedonantoja pääkaupungin hyvin monissa osissa virtaa veri. Nousevat Kolpinon työläiset. Proletariaatti aseistautuu ja aseistaa kansaa. Työläisten kerrotaan vallanneen Sestroretskin asevaraston. Työläiset varaavat revolvereja, takovat itselleen aseita työkaluistaan, hankkivat pommeja käydäkseen hurjaa taistelua vapauden puolesta. Yleislakko leviää muille paikkakunnille. Moskovassa 10.000 ihmistä on jo jättänyt työnsä. Seuraavaksi päiväksi (torstaiksi, tammikuun 13) on määrätty yleislakko Moskovassa. Riiaassa on puhjennut kapina. Työläiset manifestoivat Lodzissa, valmistellaan Varsovan kapinaa, Helsingissä on proletariaatin mielenosoituksia. Bakussa, Odessassa, Kieivissä, Harkovissa, Kovnossa ja Vilnossa kasvaa työläisten kuohunta ja laajenee lakko. Sevastopolissa palavat meriasianhallinnon varastot ja asesäilö, ja sotaväki kieltäytyy ampumasta kapinaan nousseita matruuseja. Lakko Räävelissä ja Saratovissa. Työläisten ja reserviläisten aseellinen yhteenotto sotaväen kanssa Radomissa.

Vallankumous kasvaa ja laajenee. Hallitus alkaa jo hosua. Veristen rankaisutoimenpiteiden politiikasta se yrittää siirtyä taloudellisiin myönnytyksiin ja selviytyä almuilla tahi yhdeksäntuntisen työpäivän lupaamisella. Mutta verilöylypäivän opetus ei voi mennä hukkaan. Kapinaan nousseiden Pietarin työläisten vaatimuksen — yleisen, välittömän, yhtäläisen äänioikeuden perustalla ja salaisella äänestyksellä valitun perustavan kokouksen viipymätön koollekutsuminen — on tultava kaikkien lakkoilevien työläisten vaatimukseksi. Hallituksen viipymätön kukistaminen — tällä tunnuksella tammikuun 9 pn teurastukseen vastasivat yksinpä nekin Pietarin työläiset, jotka olivat uskoneet tsaariin, vastasivat johtajansa pappi Georgi Gaponin suulla, joka sanoi tämän verilöylypäivän jälkeen: „meillä ei ole enää tsaaria. Verivirta erottaa tsaaria kansasta. Eläköön vapaustaistelu!”

Eläköön vallankumouksellinen proletariaatti! sanomme me. Yleislakko nostattaa ja mobilisoi työväenluokan ja kaupunkiköyhälistön yhä laajempia joukkoja. Kansan

aseistamisesta tulee eräs vallankumouksellisen ajankohdan lähimpiä tehtäviä.

Vain aseistettu kansa voi olla kansan vapauden todellinen suojamuuri. Ja mitä nopeammin proletariaatin onnistuu aseistautua, mitä kauemmin se kestää sotilaallisissa lakkolaisen ja vallankumouksellisen asemissaan, sitä nopeammin vavahtaa sotaväki, sitä enemmän löytyy sotilaiden keskuudessa miehiä, jotka lopultakin käsittävät, mitä he tekevät, ja asettuvat kansan puolelle julmureita vastaan, tyrannia vastaan, aseettomien työläisten, näiden vaimojen ja lasten murhaajia vastaan. Päätyköönpä nykyinen kapina itse Pietarissa miten hyvänsä, se tulee joka tapauksessa olemaan kiertämättömästi ja ehdottomasti vieläkin laajemman, vieläkin tietoisemman, vieläkin paremmin valmistellun kapinan ensimmäinen vaihe. Hallituksen ehkä onnistuu lykätä tuonemmaksi tilinteon hetkeä, mutta lykkäys tekee vain vieläkin suuremmoisemmaksi vallankumouksellisen rynnistyksen seuraavan askeleen. Sosialidemokratia vain käyttää hyväkseen lykkäystä tiivistääkseen järjestyneiden soturien rivejä ja levittääkseen tietoja Pietarin työläisten aloitteesta. Proletariaatti tulee liittymään taisteluun, se jättää tehtaat ja valmistaa itselleen aseita. Kaupunkiköyhälistön keskuuteen, talonpoikaiston miljoonajoukkojen keskuuteen tullaan yhä laajemmin levittämään vapaustaistelun tunnusta. Joka tehtaalle, jokaiseen kaupunkipiiriin, jokaiseen huomattavampaan kylään muodostetaan vallankumoukskomiteoita. Kapinaan noussut kansa tulee kukistamaan tsaarin itsevaltiuden kaikki ja kaikenlaiset hallituselimet ja julistamaan perustavan kokouksen viipymätöntä koollekutsumista.

Työläisten ja yleensä kaikkien kansalaisten viipymätön aseistaminen, vallankumouksellisten voimien kouluttaminen ja järjestäminen hallitusvallan ja -laitosten hävittämistä varten — siinä se käytännöllinen perusta, jonka pohjalla kaikki ja kaikenlaiset vallankumoukselliset voivat ja jonka pohjalla heidän täytyy yhdistyä yhteistä iskua varten. Proletariaatin on aina kuljettava omaa itsenäistä tietään, sen ei saa heikentää yhteyksiään sosialidemokraattiseen puolueeseen, sen on muistettava suuret lopulliset päämääränsä — koko ihmiskunnan vapauttaminen kaikenlaisesta riistosta. Mutta tämä sosialidemokraattisen proletaari-sen puolueen itsenäisyys ei milloinkaan saa meitä

unohtamaan yleisen vallankumouksellisen rynnistyksen tärkeyttä nykyisen vallankumouksen hetkellä. Me, sosialidemokraatit, voimme ja meidän täytyy kulkea eteenpäin porvarillisen demokratian vallankumouksellisista riippumatta varjellen proletariaatin luokkaisenäisyyttä, mutta meidän on kuljettava käsi kädessä kapinan aikana, silloin kun annetaan suoranaisia iskuja tsarismille, kun annetaan vastaiskuja sotaväelle, kun hyökätään koko Venäjän kansan kirotn vihollisen bastiljia vastaan.

Koko Venäjän proletariaattiin katsoo nyt kiihkeän kärsimättömänä koko maailman proletariaatti. Meidän työväenluokkamme sankarillisesti aloittama tsarismiin kukistaminen Venäjällä tulee olemaan käännekohta kaikkien maiden historiassa, helpotus kaikkien kansakuntien kaikkien työläisten asialle kaikissa valtioissa, maapallon kaikilla kulmilla. Ja muistakoon jokainen sosialidemokraatti, jokainen tietoinen työläinen sen, millaiset koko kansan taistelun suurenmoiset tehtävät ovat nyt hänen harteillaan. Älköönkä hän unohtako sitä, että hän edustaa myös koko talonpoikaiston, koko työtätekevien ja riistettyjen joukon, koko kansan vaatimuksia ja etuja koko kansan vihollista vastaan. Kaikilla on nyt silmien edessä Pietarin sankari-proletaarien esimerkki.

**Eläköön vallankumous!**

**Eläköön kapinaan noussut proletariaatti!**

„Vperjod“ № 4,  
tammikuun 31 (18) pnä 1905

Julkaistaan „Vperjod“ lehden  
tekstin mukaan

